

АНДРЕ НОРТОН

ПАВУТИННЯ ЧАКЛУНСЬКОГО СВІТУ

ВІД ВОЛОДАРКИ *NEBULA* ТА *HUGO AWARD*

ПРОДОВЖЕННЯ «ЧАКЛУНСЬКОГО СВІТУ»

Андре Нортон — культова американська письменниця, авторка класичного фентезі та наукової фантастики, володарка численних міжнародних премій та нагород, серед яких престижна Меморіальна премія «Гросмейстер фантастики» імені Деймона Найта та всесвітня премія фентезі «За заслуги перед жанром». За життя вона написала більш ніж 130 романів, вигала безліч світів, сповнених магії та чарів. Кожна історія від Андре Нортон — це справжній портал до світу фантастичних пригод.

Жорстокі воїни Карстену викрадають Лойз, спадкоємицю Верлену. Навіщо було здійснено це божевілля? Заради одруження. Шлюб зі спадкоємицею — єдина можливість для герцога Івіяна отримати законні права на владу в Карстені і здобути прихильність вельмож, які ненавидять найманця. Саймон Трегарт і його безстрашний приятель Коріс розробляють блискучий план порятунку Лойз. Вони ще не знають, що їм доведеться зіткнутися з набагато могутнішим супротивником. Героїв очікує небезпечна битва з колдерами — давніми ворогами, які стали ще зловіснішими. Однак успіх справи неможливий без ризику...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-7119-7

9 786171 271197

АНДРЕ НОРТОН ~ ПАВУТИННЯ ЧАКЛУНСЬКОГО СВІТУ ~

ПАВУТИННЯ
ЧАКЛУНСЬКОГО СВІТУ

ANDRE NORTON

WEB OF THE
WITCH WORLD

A Novel

АНДРЕ НОРТОН

ПАВУТИННЯ
ЧАКЛУНСЬКОГО
СВІТУ

Роман

УДК 821.111(73)
Н83

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Публікується з дозволу «The Estate of the Author
and Ethan Ellenberg Literary Agency (USA)»
за посередництвом «Alexander Korzhenevski Agency (Russia)»

Перекладено за виданням:
Norton A. Web of the Witch World : A Novel / Andre Norton. —
Gregg Pr, 1978. — 192 p.

Переклад з англійської *Наталії Михаловської*

Дизайнер обкладинки *Іван Дубровський*

ISBN 978-617-12-7119-7
ISBN 978-0-8398-2357-5 (англ.)

© Andre Norton, 1964
© Depositphotos.com / piolka,
sementer, Andrey_Kuzmin,
schankz, rcreitmeyer, kostyu-
chenko, alonesdj, обкладин-
ка, 2020
© Неміро Ltd, видання україн-
ською мовою, 2020
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», переклад
і художнє оформлення, 2020

I

РУКАВИЧКУ КИНУТО

Уночі налетіла буря. Сильні пориви грізного вітру вдаряли в древні мури, а струмені дощу, наче вістря списів, цілились у вузькі вікна кімнати. Однак поступово шалений шторм втихомирився, перетворившись на похмуре бурмотіння довкола Південної Твердині. Саймон Трегарт виявив, що це бурмотіння його заспокоює.

Ні, його стривожила не природа — сувора природа, з якою людина мусить боротися й перемагати, щоб вижити. Прокинувшись рано-вранці та прислухаючись до звуків доквілля, як чатовий на своєму посту, Саймон відчував зовсім інший неспокій.

Холодний піт зібрався в нього під пахвами, зросив краплями вилиці та квадратну щелепу. Сіре ранкове світло вигнало тіні з кімнати, не чулося навіть жодного звуку, але...

Його рука потяглася сама собою, випередивши свідомий намір. Він ще не повністю усвідомив, що піддався почуттю, досі новому й не зовсім зрозумілому. Це був інстинктивний заклик, прохання підтримки та допомоги — допомоги проти чого? Саймон не знав, як назвати той неспокій, що охопив його. Пальці торкнулися теплого

тіла, лягли на м'яку шкіру. Він повернув голову на подушці. Лампа не світилася, але було достатньо ясно, щоб розгледіти ту, що лежала поруч із ним. Її розплющені пильні очі безстрашно зустрілися з поглядом Саймона, але в їхній глибині чаїлася тінь тривоги, наче двійник того почуття, яке наростало в ньому самому.

Потім вона ворухнулася. Джейліт, колишня чаклунка з Есткарпу, а тепер його дружина, різко підвелася й сіла на ліжку. Чорний шовк волосся вислизнув з-під його щоки, огорнувши їй плечі. Руки Джейліт сплелися на невеликих пружних грудях. Вона вже не дивилася на чоловіка, а пильно оглядала кімнату, що була як на долоні перед нею, — завдяки теплій літній погоді можна було підв'язати завіси над ліжком, щоб вільно віяв нічний бриз.

Незвичність цієї кімнати вкотре вразила Саймона. Часом, коли він згадував минуле, теперішнє видавалося йому сном, примарною ілюзією. А іншим разом це минуле начебто взагалі нічого не значило. Ким він був? Саймон Трегарт — знеславлений офіцер, прогнаний з армії, злочинець, який тікав від помсти вовків поза законом, — зважився на останній крок досконалої втечі, відомий тому злому світові як «ворота». Саймону їх відкрив Хорхе Петроніус. Насправді ж це було древнє кам'яне сидіння, яке нібито переносило кожного відчайдуха, який намілювався сісти на нього, у новий світ, де б він, зі своїми здібностями й талантами, почувався як удома. Ось ким був раніше Саймон Трегарт.

Зовсім інший Саймон тут і зараз лежав у ліжку в Південній Твердині Есткарпу. Він був Воєначальником Варти південного кордону, який присягнув служити жінкам

Сили та побрався з чарівницею — однією з могутніх чаклунок древньої країни Есткарп. І ось настав один із тих моментів, коли теперішнє перекриває минуле. Час, коли йому доводиться переступити кордон, який він навіть не може чітко описати. Переступити, щоб сильніше зв'язатися зі світом, де він так несподівано опинився.

Його міркування про те, хто він такий і що тут робить, перебило гостре, як загнаний у тіло меч, здригання. Він схопився так само швидко, як і Джейліт, та сів, торкнувшись її рамен своїми. У руці стискав дротиковий пістоль. Але вже витягаючи зброю з-під подушки, він розумів безглуздість цього вчинку. Те, що він відчув, було не заклик до битви, а куди тоншим і, на свій лад, куди грізнішим сигналом, пронизливим, як звук мисливського рога.

— Саймоне... — промовила Джейліт схвильованим голосом, вищим, ніж зазвичай, і трохи тремтячим.

— Я знаю, — він уже зсовувався з краю широкого ліжка, торкаючись ногами перших східців помосту, на якому воно стояло, а руками тягнувшись до складеного на кріслі одягу.

Десь — чи в самій Південній Твердині, чи поблизу неї — трапилося щось загрозливе! Саймон подумки вже перебирав різні варіанти. Морський наїзд із Карстену? Він був упевнений, що жоден збройний загін із герцогства не міг перетнути гори. Увесь цей край стерегли з повітря фальконери-сокільничі, а на землі — його власні компаніїці-порубіжники. А може, це спроба удару з боку Алізону, морем? Похмурий неспокій у цій країні триває вже кілька місяців. Або ж...

Руки Саймона за звичкою впевнено натягали чоботи та припинали пояс, хоча його дихання прискорилося від

самої думки про третій і найгірший варіант. Імовірність того, що колдерів не повністю винищено, що зло — чуже цьому світові так само, як і він сам, — знову ожило, зрушило з місця та наближається до них.

Упродовж місяців відтоді, як цей жорстокий ворог напав та отримав відсіч, як колдерські укріплення на острові Горм було захоплено, сам острів очищено, а розпалювані колдерами заворушення в Карстені провалилися, усім здавалося, що вони зникли. Не подавала ознак життя темна фортеця Айлі, хоча жоден есткарпський загін не міг пробитися крізь бар'єр, що закривав її з моря та суходолу. Саймон належав до тих, хто не вірив, що поразка в Гормі поклала край загрозі з боку колдерів. Цього не станеться, доки вони не знайдуть заморської бази чужинців і не знищать їхнього тамтешнього зміїного гнізда. Але це не видавалось можливим, допоки на півдні тлів Карстен, а північний Алізон зоставався бойовим псом, якого насилу вдавалось втримувати.

Тож зараз Саймон прислухався не лише тим незрозумілим чуттям, що застерегло його уві сні, а й звичайним слухом: чи не залунає сигнал тривоги з вершини вежі? Порубіжників, що становили залогу фортеці, неможливо було застати зненацька. Звук тривожного сигналу мав би вже стрясати кам'яні стіни.

— Саймоне! — вигук прозвучав так різко та владно, що чоловік обернувся, знову стиснувши зброю в руці.

У напівтемряві обличчя Джейліт здавалось білим, а її губи неприродно зціпилися. В очах палав страх — чи ні? Вона накинула м'яку шкарлатну нагортку, недбало підтримуючи її однією рукою. Не просунула рук у широкі рукави, тож одяг потягся за нею підлогою, коли жін-

ка рушила до Саймона, обходячи ліжко скутими кроками, наче сновиди. Але вона не спала, а була напрочуд сторожкою, і це не страх керував її рухами.

— Саймоне, я — я цілісна!

Ці слова вразили його сильніше, ніж попередній вигук. Він умить усвідомив, що відчуває біль і що з часом цей біль лише наростатиме. Отже — це так багато для неї значило? І через те, що сталося між ними, вона почувалася скаліченою й ослабленою. Але інша частка Саймона, не така піддатлива до впливу емоцій, стала на захист Джейліт. Магія була її життям. Як усе її сестринство, вона пишалася своїми здібностями, раділа використанню чар. Проте з власної волі відмовилася від них, коли прийшла до нього, усвідомлюючи: разом із єднанням їхніх тіл вона втратить усе, що так цінувала. О, ця його друга думка була набагато кращою!

Саймон простяг руку, хоча йому хотілося стиснути Джейліт в обіймах. Радість палахкотіла в кожній частині її тіла, наче вогонь, що горів углибині, осяваючи шкіру, кості та плоть. Це почуття передалось і Саймону, зігрівши його, коли їхні руки торкнулися, а пальці переплелися.

— Як?.. — почав він, але Джейліт його перебила:

— Це й надалі зі мною, так! Ох, Саймоне, я не лише жінка, а й чарівниця!

Джейліт випустила нагортку, яку підтримувала рукою, і та впала на підлогу біля ніг. Її пальці потяглися до грудей, шукаючи те, чого вона вже не мала, — чаклунський самоцвіт, який жінка віддала на їхньому весіллі.

Її ясний погляд дещо потьмянів, коли вона збагнула, що вже не має того знаряддя, завдяки якому могла використати свою енергію, котра зараз її переповнювала.

Відтак, як завжди швидко реагуючи на дійсність, вивільнила руку, що досі стискала Саймонову долоню. Підвелася, ледь схиливши голову, і наче теж прислухалася.

— Тривожного сигналу не було, — Саймон схилився, підняв нагортку й закутав нею Джейліт.

Вона кивнула.

— Я не думаю, що це напад. Але відбувається щось недобре... зле...

— Так, але де — і що?

Вона й далі стояла, прислухаючись. Однак цього разу Саймон знав, що вона чує не звук, а якусь хвилю, що доходить до її свідомості. Він теж відчував неспокій, який швидко наростав, підштовхуючи до дії. Але якої дії, де, проти кого чи чого?

— Лойз, — прошепотіла Джейліт. Вона обернулася й підійшла до скрині з одягом. Вдяглася так само квапливо, як і Саймон. Але не в домашнє вбрання. Витягла схований у глибині скрині одяг із м'якої шкіри, який зазвичай носять під обладунком під час походу.

Лойз? Саймон не був цілковито певен у цьому, але без зайвих питань прийняв відповідь. Їх було четверо — четверо дивно підібраних борців за свободу Есткарпу, а також за власну свободу від зла, яке колдери принесли до світу, що поки лишався справедливим. Саймон Трегарт, пришелець з іншого світу; Джейліт, чарівниця Есткарпу; Коріс, який став вигнанцем, коли на острів Горм опустилася темрява, Капітан Гвардії, а потім сенешаль і маршал Есткарпу; і Лойз, дідичка Верлену, замку лордів-розбійників на морському узбережжі. Тікаючи від шлюбу з Івіяном, герцогом Карстену, вона вивела з Верлену Джейліт, а потім вони разом таємно

діяли в Карсі, протистоячи Івіянові та зводячи нанівець його плани. Лойз в обладунку, з мечем і щитом брала участь в атаці на Горм. А в цитаделі Сиппара вони з Корісом присяглись у вірності одне одному. Лойз — бліда мала дівчина, яка насправді виявилася сильною та беззастережно хороброю войовницею. І от прийшла звістка про небезпеку для Лойз!

— Але ж вона в Ес Каствлі, — запротестував Саймон, натягуючи кольчугу під пару тому обладункові, що вже тихо побрязкував у руках Джейліт. Ес Каствл — це серце, якщо ворог відважився вдарити туди!..

— Ні! — Джейліт знову говорила впевнено. — Море — там є море.

— Коріс?

— Я його не відчуваю. Якби ж я мала свій самоцвіт! — жінка різко натягла чоботи для верхової їзди. — Це наче намагатися вистежити туман, який несе вітер. Я бачу його рух, але все неясно. Та Лойз у небезпеці, і частина цієї небезпеки — море.

— Колдери? — Саймон висловив свій найглибший страх.

— Ні. Відсутня та порожнеча, яка є стіною колдерів. Але допомога вкрай потрібна. Мусимо їхати, Саймоне, на південний захід, — Джейліт трохи повернулася, її очі втупилися в стіну, наче вона справді могла побачити кризь неї те, що прагнула віднайти.

— То їдьмо, — погодився він.

У житлових приміщеннях фортеці ще було тихо. Але, біжучи коридором до сходів, вони почули звуки зміни варти.

— Піднімайте кінноту! — гукнув Саймон.

Його слова, дарма що приглушені масивними стінами, розійшлися достатньо лунко, і їм відповів здивований вигук низу. Перш ніж вони з Джейліт дісталися середини сходів, Саймон почув сигнал тривоги.

Цей гарнізон був добре підготований до несподіваних виступів. Упродовж весни й літа раз у раз звучав сигнал, наказуючи порубіжникам вирушати. Солдати, що належали до ударної сили, якою командував Саймон, переважно рекрутувалися з утікачів, вихідців зі старої раси. Вигнані з Карстену, коли там за наказом колдерів почалася різанина, вони мали чимало причин ненавидіти грабіжників і вбивць, що захопили їхню землю, а тепер блискавичними нальотами випробовували оборону Есткарпу, останнього притулку цих темноволосих і темнооких людей, носіїв древньої мудрості. У їхніх жилах текла незвичайна кров, їхні жінки мали чаклунську силу, а чоловіки билися так затято, як розлучені оси.

— Не було світлового сигналу, командире.

Інгвальд, заступник Саймона ще з тих давніх часів, коли вони билися, їхали та знову билися на високих узгір'ях, чекав його на фортечному подвір'ї. Йому відповіла Джейліт:

— Надійшла інша звістка, капітане.

Утікач із Карстену глянув на неї широкими від подиву очима. Але не заперечив.

— Про напад на нас?

— Ні. Про небезпеку на південному заході, — відказав Саймон. — Ми негайно рушаємо з половиною залоги. Ти залишаєшся тут за командира.

Інгвальд завагався було, наче хотів запротестувати, але сказав лише:

— Дарстеніві компанійці мали сьогодні патрулювати узгір'я й готові до від'їзду.

— Цього достатньо.

З коридору вибігла жінка-служниця, несучи тацю, повну скибок свіжоспеченого дорожнього хліба, на кожній з яких парував шматок м'яса. Слідом за нею тяжко ступав кухонний челядник, тримаючи в руках по вінця наповнені келихи, вміст яких перехлюпувався через край. Джейліт і Саймон поїли стоячи, стежачи за тим, як солдати збираються в дорогу та перевіряють коней, торби з харчами і зброю.

— Вісниця! — Саймон почув тихий задоволений смішок Джейліт. — Вона вже знає! Якби я повернула свій самоцвіт, ми могли б доручити їй щось інше.

Саймон закліпав. Значить, Джейліт навіть без свого самоцвіту передала звістку молодій чарівниці, яка забезпечувала зв'язок між ними та командуванням Есткарпу. Пересторога має вже прямувати до Ради Хоронительок. Можливо, Джейліт вдасться зберегти цю комунікацію і під час поїздки, щоб при потребі надсилати повідомлення.

Він почав згадувати місцевість на південному заході. Гори, горбисті передгір'я, на заході — морське узбережжя. Було там кілька малих селищ і торгових осередків, але жодного укріплення чи замку. Ще кілька тимчасових вартівень, але всі вони надто малі й віддалені від корінної території Есткарпу, щоб помістити туди чаклунок-вісниць. Тож попередження посилали світловими сигналами з вершин пагорбів. І жодного такого сигналу не було.

То що ж там робила Лойз? Чому вона покинула Ес Кастл і поїхала в цю глушину?

— Її виманили хитрощами, — Джейліт знову легко прочитала думки чоловіка. — Хоча я й не можу сказати, якими саме, але здогадуюсь навіщо. Це справа рук Івіяна!

Це було найлогічніше пояснення будь-якої дії, спрямованої проти спадкоємиці Верлену. За карстенськими законами вона досі лишалася Івіяною дружиною. Завдяки цьому він міг претендувати на Верлен, хоча ні він ніколи не бачив Лойз, ні вона його. Щойно вона потрапить йому в руки, як довершиться угода, приготована Фальком для доньки. Згідно зі всіма звітами, у Карстені тривають заворушення. Івіян — найманець, який здобув владу збройною рукою, — викликав гнів у старих шляхетних родів. Він мусить рішуче відповісти на їхню ворожечу, бо інакше герцогський престол під ним захитається.

А Лойз походила зі старого роду й могла претендувати на кровні зв'язки щонайменше з трьома найбільшими шляхетними домами. Використовуючи її як знаряддя, винахідливий Івіян міг багато чого досягти. Йому вкрай необхідно якомога швидше навести лад у Карстені. Хоча Саймон знав, що Есткарп не має наміру вести війну за своїми кордонами, окрім як проти колдерів, Івіян би в це не повірив.

Герцог Карстену мусив дуже непокоїтися, знаючи, що різанина, яку він влаштував проти людей старої раси, стала надто вагомою причиною, щоб стягти на його голову помсту чарівниць. І не повірив би, що вони не збираються нападати на нього. Отож Лойз була і зброєю, і знаряддям. Судячи з усього, Івіян шалено прагнув прибрати цю жінку до рук.

Вони виїхали з твердині розміреним клусом. Саймон на чолі, Джейліт одразу ж за ним, намагаючись не від-

ставати, а двадцять Дарстенових солдатів, готових до бою, супроводжували їх позаду. Головна дорога вела до узбережжя, від якого їх відділяло близько чотирьох годин кінної їзди. До того як купецьке місто Салкаркіп впало під натиском колдерів, ця дорога була однією з торгових артерій Есткарпу, поєднуючи півдужини сіл та одне більше містечко з вільним портом купців-морепоплаців. Коли ж Салкаркіп майже рік тому обернувся на руїни — його залага з останнім розпачливим жестом знищила власне місто, поховавши з собою більшість ворогів, — рух на дорозі дуже зменшився, навіть були помітні ознаки запустіння. Окрім тих місць, де патрульні загони розчищали шлях від повалених дерев і принесених бурею уламків.

Загін простукотів кінськими копитами через Ромсгарт, місце, де зазвичай на схилах довколишніх пагорбів збиралися мешканці всіх ферм. Але день не був торговим, тож їхній квапливий проїзд зацікавив містян, які вже займалися ранковими справами. Залунали питання про мету подорожі. Саймон побачив, як Дарстен махнув рукою до міської варті, і зрозумів, що вони минають пильний і готовий до дії пост. Нехай стара раса приречена, а її сусіди щирять зуби вздовж кордонів, та якщо дійде до вирішальної битви, люди старої крові заберуть із собою значну кількість цих ворогів. Розуміючи це, Алізон і Карстен не наважувалися на фатальний крок, яким став би відкритий напад.

На відстані кількох ліг від Ромсгарта Джейліт дала знак зупинитися. Вона їхала з непокритою головою, її шолом погойдувався на луці сідла. Зараз вона поволі повертала голову праворуч-ліворуч, ніби намагаючись відчути дорогу. Але Саймон уже піймав слід.

— Там! — почуття тривоги, яке супроводжувало його від моменту пробудження, було настільки виразним, що годі помилитися. Від головної дороги відділялася стежка, що бігла на південь. Її перегороджувало звалене дерево зі свіжими слідами на корі. Один із солдатів спішився, щоб перевірити.

— Сліди копит, свіжі.

— Розпорошитися, — наказав Саймон.

Вони розступилися, щоб не їхати напівзагородженою стежкою, а пробратися крізь чагарник, між деревами. Джейліт натягла шолом.

— Швидше!

Місцевість добре годилася для засідки, лише безумець зважився б тут на атаку. Але Саймон кивнув головою. Те почуття, що притягло їх сюди, сягнуло найвищої точки. Джейліт вдарила коня каблуками, перестрибнула через колоду й рушила стежкою. Саймон теж пришпорив коня, намагаючись наздогнати жінку. Сторонньому спостерігачеві могло б здатися, що їх лише двоє, бо люди Саймона zostалися позаду.

Вітер, що бив їм в обличчя, пахнув морем. Десь перед ними в узбережжя врізалася невеличка бухта. Можливо, там стояв корабель, щоб швидко забрати полонянку, а тоді відвезти її морем до Карстену? Що *змусило* Лойз наражатися на таку небезпеку? Якби ж фальконери зі своїми навченими птахами могли розвідати, що там попереду.

Саймон почув шелест, з яким наближалися його люди, — у цій місцевості годі було пересуватися непоміченими. Його кінь різко підняв голову та заіржав, а спереду йому відповіло таке ж іржання. Тоді вони виїхали

на відкритий лужок, що повільно спадав до пляжу над затокою. На лужку паслося двоє коней — осідланих, але без вершників. А в морі виднівся корабель, фарбовані вітрила якого надимав вітер. Далеко, надто далеко, щоб до нього дістатися.

Джейліт спішилася й підбігла до кольорової плями на пляжі, а Саймон поспішив за нею. Зупинився, дивлячись на жінку, яка лежала на землі. Її обличчя мало дивний непорушний вираз, хоча руки міцно стислися на загнаному в груди клинку. Саймон її не знав.

— Хто це?

Джейліт нахмурилась.

— Я її бачила. Вона з-за гір. Звали її... — вона задумалася на мить, відтак із тріумфом виголосила: — Її звали Берторою, колись вона мешкала в Карсі!

— Командире!

Саймон глянув на солдата, який махав йому рукою, і підійшов глянути, що там стояло на самому краю берега, де раз у раз накочувалася хвиля. У пісок був глибоко вбитий спис, щоб стояти рівно, а на ньому заткнуто кольчужну рукавичку. Жодних інших пояснень не потрібно. Карстен був тут і відійшов, бажаючи, щоб про його прибуття знали. Івіан відкрито оголосив війну, кинувши їм рукавичку. Рука Саймона зімкнулася на цьому символічному предметі й зняла його.

II

ПРИКОРДОННИЙ НАБІГ

Промені світла вигравали на блискучому предметі серед столу так, що здавалося, ніби то пульсує щось живе. Але насправді це була всього лише рукавичка, шкіряна пропітніла рукавичка, покрита зверху кольчужними лусками.

— Вона від'їхала два дні тому, але ніхто не знає причини... — сказав Коріс із Горму беземоційним голосом, у якому чулася лише похмура цілеспрямованість. Він стояв біля краю столу, нахилившись уперед. Його руки так сильно стисли топорище бойової сокири, що вип'ялися гострі кісточки пальців. — Учора ввечері — аж *ввечері* — я про це довідався. Що ж її витягло? Якій диявольській хитрості вона вимушена була підкоритися?

— Можемо припустити, — відповів Саймон, — що це справа рук Карстену, і можемо здогадатися навіщо.

«Там більше одного “навіщо”», — подумав він, а зустрівшись поглядом із Джейліт, зрозумів, що вона поділяє його здогад чи здогади. Буря емоцій, викликана в Коріса цим викраденням, порушить нестійку рівновагу, на яку опирався захист Есткарпу. Навіть Сила

чарівниць не стримає молодого сенешаля від погоні слідом за Лойз. Принаймні доки він хоч трохи не охолоне й не зможе міркувати тверезо. Але якби цей корабель забрав Джейліт, хіба Саймон поведився б інакше?

— Карс упаде, — прозвучало з такою інтонацією, наче це була звичайна констатація факту.

— Отак просто? — заперечив Саймон. Він знав, що якби Коріс перетнув зараз кордон з тими силами, які зібрав би поспіхом, то це була б найбільша дурість. — Так, Карс упаде, але для цього слід усе спланувати, а не бездумно його атакувати.

— Корісе, — Джейліт простягла довгопалу долоню до блискучого Івіянового бойового знака, — не слід недооцінювати сили Лойз!

Вона привернула до себе увагу Коріса, достукалася до нього, зробивши те, чого не вдалося Саймонові.

— Недооцінювати її?

— Згадай Бріана. Не розділяй їх у своїй свідомості, Корісе.

Бріан і Лойз — його дружина-чаклунка знову мала рацію, і Саймон віддав їй належне. Лойз назвалася Бріаном, найманцем із чистим щитом. Разом із Джейліт вона жила в Карсі, тримаючи варту в самій ворожій пащі. Разом з усіма штурмувала Сиппар. А на початку своїх пригод не лише втекла з Верлену, переодягнувшись чоловіком, а й визволила звідти полонену Джейліт. І зробила це, протистоячи всій силі замку та його владарю. Лойз, а водночас і Бріан, — це не безпорадна діва, вона має власний розум, волю та вміння.

— Вона ж належить Івіянові — за їхніми крутіїськими законами! — Корісів топір окреслив у повітрі широку

дугу й глибоко вбився в стіл, розтявши рукавичку так легко, наче та була глиняною.

— Ні, Корісе. Вона належить лише сама собі, аж доки не захоче це змінити. Я не знаю, до якого підступу вони вдалися, щоб її захопити. Але сумніваюся, що їм вдасться її втримати. Подумай про це, мій гордий капітане. Якщо ти підеш на Карс, як того прагнеш, вона стане зброєю в руках Івіяна. Там усе ще лишається колдерська отрута. Вони прагнуть використати Лойз проти тебе. Невже ти їм це дозволиш?

Коріс повернув голову до Джейліт і глянув угору, щоб зазирнути їй в очі. Через свій карликовий зріст йому постійно доводилося так робити. Його надмірно широкі плечі трохи згорбилися, і тепер він нагадував звіра, готового до смертельного стрибка.

— Я її там не залишу, — і знову лише констатація факту.

— Ми теж не залишимо, — погодився Саймон. — Але ж поглянь — вони тільки й чекають, що ми потягнемось по приманку, а пастка вже наготові.

Коріс кліпнув.

— То до чого ж ти хилиш? Я маю покинути її там напризволяще? Моя леді має велику відвагу, але ж вона не чарівниця. Не може вона одна змагатися з багатьма, не може сама вести війну!

Саймон був готовий до цих слів. На щастя, він мав кілька годин, щоб усе обміркувати, перш ніж Коріс та його варта дісталися Південної Твердині. Тож він кинув на стіл, поруч із головищем топора, що досі впивався в рукавичку, зображену на пергаменті карту.

— Ми не поїдемо до самого Карса. Ми не зможемо дістатися до цього міста без усієї армії, а тоді нам доведеться пробиватися цілу дорогу. Наш авангард ввійде до Карса на запрошення Івіяна.

— За викликом бойового рога? — спитав Коріс. — Зміна подоби?..

Він уже не був таким непримиренним і починав тверезо міркувати.

— Щось таке, — сказав Саймон. — Ідемо сюди...

Це було ризиковано. Він уже кілька тижнів обдумував операцію, та й досі вважав, що аргументи проти неї надто вагомі. Але тепер, коли вони вимушені виступити проти Карстену, це найкраще, що він зміг вигадати.

Коріс пильно придивився до карти.

— Верлен!

Піднявши очі від точки на карті, він глянув на Саймона.

— Івіян жадає здобути Верлен, він прагнув цього з самого початку. Це почасти й стало причиною цього шлюбу з Лойз. Його приваблюють не лише розбійницькі скарби: пам'ятай, що його люди — це найманці, які мусять отримувати платню, якщо їм бракує здобичі. Не менш важливим є і замок, він може стати базою для бойових дій проти нас. Тепер, коли багатства, награбовані під час різанини людей старої раси, вичерпуються, він тим паче потребуватиме Верлену. Досі Фальку вистачало мудрості не потикатися на Івіянову територію. Та припустимо, що він...

— Обміняти Верлен на Лойз! Ти це пропонуєш нам зробити? — вродливе Корісове обличчя викривилося.

— Дамо Івіянові повірити, що він без зайвих клопотів здобуде Верлен, — Саймон звів до купи думки, що вже визріли в його голові.

Тим часом Коріс перестав супитися, натомість зосередився на підборі стратегії й вишукував слабкі місця. Але не перебивав Саймона, який продовжував викладати свої задуми, керуючись відомостями розвідників та звітами сокільничих, а також власним досвідом проведення таких операцій.

— Корабель на скелях виманить їх на грабіж. Фальк залишить вартових у замку, так. Але вони не пильнуватимуть за таємними шляхами серед власних стін, бо й не здогадуються про їхнє існування. Це шляхи Лойз, а завдяки їй і моя леді їх знає. Загін, який спуститься з гір, проб'ється ними — і серце фортеці наше. Тоді впораємося з тими, що прочісуватимуть узбережжя в пошуках здобичі.

— Але ж для цього потрібен час, а ще буря в належний день, та й удача.

Однак Корісові заперечення важили не більше пір'їнки, і Саймон це знав. Сенешаль готовий прийняти його план, а небезпеку шаленого походу на ворожу територію — відвернено. Принаймні доки Коріс буде зайнятий Верленом.

— А щодо часу, — Саймон скрутив карту, — то ми вже кілька днів рухаємося в цьому напрямку. Я послав звістку фальконерам, а вони зайняли пости на вершинах гір. Маємо розвідників-порубіжників, що знають кожну стежину з гір до Верлену. Салкари візьмуть один із покинутих сиппарських кораблів. З новими вітрилами він нормально плистиме, а через пробойні в корпусі до-

статньо глибоко зануриться у воду, щоб здавалося, ніби він обтяжений вантажем. Можна підняти торговельний прапор Алізону. Стосовно бурі...

Джейліт засміялася.

— Ах, буря! Невже ти забув, Саймоне, що вітри та хвили підвладні нам? Я подбаю про вітер і хвили, коли наспіє час.

— Але?.. — Коріс глянув на неї, не договоривши.

— Але ти вважаєш мене безсилою, Корісе? Запевняю тебе, що все геть інакше! — у її голосі бриніла радість. — Хай я лише поверну собі самоцвіт, і ти сам у цьому переконаєшся. Отож, Саймоне, ти їдеш до кордону й плестимеш там павутину довкола володінь Фалька, а я тим часом поспішу до Ес Кастла по те, чим знову мушу заволодіти.

Саймон кивнув. Але десь у глибині душі знову почув легенький укол болю. Вона зреклася самоцвіту заради нього і, здавалося, зробила це з радістю та задоволенням. Лише тепер, збагнувши, що втрата насправді не була втратою, а жертва — жертвою, Джейліт знову закуталася в давнє покривало, закривши те потаємне, що колись йому відкрила. Якась тінь постала між ними й розділила. Острах переріс у холод. Чи не міцнішатиме цей поділ, чи не стане він стіною? Чоловік відкинув цю думку — зараз йому слід міркувати про Верлен.

Саймон розіслав виклики — не світловими сигналами, які б насторожили всіх карстенських шпигунів, а з чародійськими посланнями туди, де це було можливим, а з вершниками — в усі інші місця. Чисельність гарнізонів на пагорбах зменшили: забрали десь п'ять

солдатів, а десь — навіть десять чи дюжину. Вибрані солдати невеликими групами від'їхали в гори, нібито на звичайне патрулювання. Там, розпорошившись у горах, вони мали чекати остаточного наказу.

Коріс уклав угоду з Аннером Осберіком, проводирем салкарів, купців-мореплавців, які, втративши своє узбережжя, перебралися до міста Ес. Думали перенести базу на Горм, але люди досі уникали цього трагічного острова з його містом-примарою Сиппар і покинутою колдерами цитаделлю. Хоронительки Есткарпу своєю волею запечатали цю цитадель, щоб ніхто не міг використати з недоброю метою чужосвітні знання ворогів. Батько Осберіка загинув у Салкаркіпі, його ненависть до колдерів і всіх їхніх приспівників була глибокою, як морська безодня, і лютою, як буря. А про вітри й хвилі він знав напрочуд багато, хоча ці знання й не мали чарівного походження. Він не вмів керувати бурями, але вмів їх долати. І він сам, і його люди прагнули виступити проти ворога й домагалися цього права. Небезпечна гра, у якій вони мали зіграти роль приманки для мешканців розбійницького замку, дуже б їх втішила.

План уже запрацював, тож усе, що їм залишалося, — це погодити час нападу. Саймон лежав, розпластавшись на скельному виступі. День видався похмурим, але не було туману, який завадив би йому спостерігати за арками стін та двома заокругленими вежами Верлену. У руці він тримав лінзу з прозорого кварцу — есткарпський еквівалент польового бінокля. Крізь цей овал побачене внизу видавалося дуже маленьким, але напрочуд чітким, тож Саймон міг добре розгледіти один зі схожих на пазурі рифів, куди морські

грабіжники заманювали своїх жертв. Аннер мав скерувати свій псевдоторговий корабель до цього рифу, розміщеного якраз посередині: на достатній відстані від замку, щоб відтягти людей від захисних мурів, але й не надто далеко, щоб збирання уламків після катастрофи видавалося небезпечним.

Сіре небо й вологе повітря попереджали про наближення бурі. Але їм потрібен був контрольований шторм, що спрацював би за їхнім розкладом. Саймон далі вивчав місцевість крізь лінзу, та його думки перескочили на інше. Джейліт поїхала до Ес Кастла й Хоронительок. Відкриття, що вона не втратила своєї чародійської сили, переповнювало її радісним трепетом. Однак відтоді не було жодного послання з півночі зі звісткою про неї, жодних доторків думкою, які їх об'єднували та яких Саймон очікував. Ще трохи — і він повірить, наче ті тижні в Південній Твердині були сном, що так і не втілилися в життя його бажання, яких він навіть не усвідомлював, аж доки не обійняв коханої та не відчув, що відшукав своє місце поза землею і зорями, поза власним існуванням, і ділить його з нею.

Той холодний страх, який спершу був лише спалахом, наростав, а стіна, яку він відчував, ставала дедалі товщою. Саймон змусив себе відкинути ці думки, щоб у нього, як у Коріса, не виникло спокуси забути про всі обов'язки й рушити на пошуки втраченої коханої.

А часу було мало, дуже мало. «Цієї ночі», — подумав Саймон, ховаючи лінзу до кишені в чересі. Цієї ночі вони мусять атакувати. Перш ніж від'їхати, Джейліт передала йому всі відомості про таємні шляхи. Минулої ночі вони з Інгвальдом і Дарстеном дійшли до печери,

звідки починалися ці переходи. Там вони неохоче вдивлялись у древній олтар, збудований на честь богів, які давно вже зникли разом із прахом тих, хто їм поклонявся. Усі троє відчули залишки *чиєїсь* присутності, і це почуття здушило їм горла. Надприродний дар Саймона підживлював його тривогу, і він насилу зумів узяти під залізний контроль тремтливе тіло. У цьому понурому краю, частині прадавнього світу, існувало багато різновидів чарівної сили.

Він зсунувся зі скельного виступу й підійшов до щілини, де троє розвідників-порубіжників та один сокільний сиділи схрестивши ноги, наче хотіли зігрітися довкола вогнища, якого не посміли розпалити.

— Жодної звістки?

«Дурне питання», — подумав Саймон, хоч і сам його промовив. Якби вона була тут, він би про це знав. Але хлопець у шкіряному одязі та розвідницькому обладунку легко схопився та відповів:

— Була звістка від сенешаля, лорде. Капітан Осберік підготував корабель. Може спустити його за сигналом, але не знає, скільки часу протримається потрібний вітер.

Час... Саймон намагався оцінити вітер, хоча й нічого не знав про море. Якщо Джейліт не повернеться, вони все одно мусять діяти, ризикнувши скористатися справжньою бурєю, а не керованою чарами. Це слід робити цієї ж ночі, найпізніше — завтра вранці.

Пролунав різкий пташиний крик — і чорно-білий сокіл, що був очима та вухами Ункара, спіраллю спустився вниз і сів на зап'ястя господаря.

— Сенешаль прибуває, — сповістив Ункар.

Саймон ніколи не міг збагнути зв'язку між людиною та птахом, але вже давно довідався, що такі звіти є точними та що в цих горах соколині патрулі фальконерів набагато ефективніші, ніж найкраща людська розвідка. Коріс наполягав, і цього разу Саймону доведеться задовольнити його вимогу рушати. Але де Джейліт?

Попри своє незугарне тіло, Коріс рухався із заощадливою силою, притаманною досвідченому бійцю. Величезний топір, здобутий з рук легендарного Вольта в таємній гробниці птахобога, ховався під дорожнім плащем, але сенешаль мав на собі крилатий шолом і був озброєний до бою. Його вродливе обличчя, що так не пасувало до спотвореного тіла, мало зловісний вираз, уже знайомий Саймону.

— Цієї ночі виступаємо! Аннер каже, що вітер і хвили нам сприяють. Він не може обіцяти, що так буде й надалі, — Коріс завагався, а тоді додав: — Вістей з півночі немає.

— Хай так буде! Давай сигнал, Валдісе. Як посутеніє — рушаємо.

Хлопець блискавично зник між скелями. Худорляве обличчя Ункара з'явилося у вузькому отворі птахоголового шолома.

— Буде дощ. Це нам на руку. Як посутеніє, Воєначальнику Варти... — з соколом на зап'ясті він пішов услід за Валдісом, щоб привести своїх людей.

Справжнього заходу сонця не було — громаддя тяжких хмар затягнуло небо. А хвили билися дедалі сильніше. Невдовзі Осберік спустить свій корабель-приманку. Верленські грабіжники мали три спостережні пункти: два на рифах та один у центральній вежі замку. За поганої

погоди у всіх трьох стояла варта. Тих, що на рифах, можна було не остерігатися, але вартові на вежі могли розгледіти ту місцевість, яку мусять перетнути нападники. І хоча вони позначили всі можливі для схованки місця, Саймон непокоївся. Дощ став би для них прикриттям, якби почався незабаром.

Але штормовий вітер прийшов раніше, ніж дощ. Тож кілька порубіжників і фальконерів під прикриттям лише сутінків дісталися вхідного отвору та спустилися вниз у темряву. Раптом щось блиснуло, і Саймон почув вигук Коріса.

Вістря Вольтового топора сяяло. Саймон відчув потік сили, що випромінювалася зі зруйнованого олтаря, наростання енергії, якої він не міг описати, але якої боявся.

— Сяйво битви, — невесело засміявся Коріс. — Дякую тобі, Вольте, за ще одну ласку!

— Рушай! — наказав Саймон. — Ти не знаєш, які сили можуть прокинутися разом із цим вістрям!

Вони швидко знайшли прохід до тунелю. У Саймона поповзли мурашки по шкірі, а волосся, попри важкий шолом, стало дибки — таким наелектризованим виявилося це місце. Їхні дорожні ліхтарі кидали світло на стіни, покриті товстими маслянистими смугами вологи. Що далі вони йшли, то сильнішим ставав запах гнилизни та плісняви. Земля під їхніми ногами тремтіла від глухих ударів хвиль недалекого моря.

Перед ними спліталися й розпліталися сріблясті доріжки сходів, навхрест перетинаючи камінь, наче величезні слимаки впродовж віків прокладали тут свої шляхи. Вгору і вгору: усі знання про ці переходи Джейліт здобула під час квапливої втечі ними. Лойз знайшла їх

і використовувала для власних потреб, а Саймон шкодував, що не вона їх веде. Однак зараз він має покладатися на передані йому відомості та не розшукувати шляху самотійно. Вони вийдуть до кімнати у вежі, що колись належала Лойз, а звідти зможуть розпорошитися й захопити Фалькову фортецю. За умови, що більша частина гарнізону замку буде зайнята в іншому місці.

Сходинки здавалися нескінченними, і Саймон перестав їх лічити. Вони тяглися й далі, але цей шлях привів до бажаної мети. Саймон побачив простий засув, що запирав двері кімнати. На щастя, будівничі, які спорудили колись ці коридори, не приховали замка. Чоловік потягнув униз — й овальні двері у п'ять футів заввишки відчинилися.

Навіть тут вони мусили собі присвічувати, бо в кімнаті панувала темрява. В алькові перед ними стояло завішене балдахіном ліжко. Унизу біля нього — скриня з одягом, ще одна — під вузькою щілиною вікна, за яким ревів штормовий вітер.

— Сигнал! — Саймону й не треба було віддавати цей наказ. Один із Корісових гвардійців виплигнув на скриню і відчинив віконниці. Усі їхні світильники загойдалися в одному ритмі, даючи знак Аннеру Осберіку, якщо він уже на місці. Тоді корабель попливе. Тож зараз вони мусять лише чекати, щоб звістка про його появу підняла замок на ноги.

Але чекати було найважчим з усього. Дві невеликі групи, одна на чолі з Інгвальдом, друга — Анкером, повернулися до тунелю, щоб оглянути найближчі приміщення. Анкер сповістив, що знайшов двері до ще однієї порожньої спальні. Нею можна скористатися як запасним виходом.

Час наче завмер на місці, а Саймон подумки перебирав усе, що могло б їм завадити. Фальк міг приготуватися до нападу ззовні. Як вони виявили на підступах до замку, у нього були свої розвідники. Але, наскільки знала Лойз, ніхто, крім неї, не знав про тунелі в стінах.

— Аххх, — хтось поблизу полегшено зітхнув, і це зітхання відразу ж заглушив вибух звуків над ними, від якого всі здригнулися. Забив дзвін.

— Ось воно! — Коріс ухопив Саймона за плече, а тоді штовхнув його до дверей кімнати. — Сигнал кораблетроці! Він вижене тутешніх пацюків з їхніх нір!

III

ЧОРНА НІЧ

Терпіння. Лойз уже давно навчилася терпіння. Тепер їй знову доведеться використовувати його як зброю проти страху та паніки, що холодним клубком здушили їй горло й пригнітили тягарем. Терплячість і розум — це все, що в неї лишилося.

У кімнаті, де вона зрештою залишилася сама, панувала тиша. Не було потреби підводитися з крісла та перевіряти віконниці чи двері. Їй навіть завіси з ліжка зняли. Як Лойз здогадувалася, це щоб вона не спробувала собі щось заповідати. Але до цього ще не дійшло. Губи Лойз ледь розтяглися в усмішці, але блиск в очах не був веселим.

Вона почувалася дуже ослабленою, їй складно було ясно мислити, а кімната час від часу починала стрімко обертатися.

Насправді ж це йшла обертом голова. Ще на борту корабля її почало нудити, до того ж вона довгий час звідтоді нічого не їла.

Як довго? Почала по-дитячому лічити на пальцях, загинаючи їх по черзі й намагаючись зв'язати з уривчастими спогадами. Три, чотири, п'ять днів?

У її свідомості закарбувалось обличчя темноволосої жінки, яка рано-вранці прийшла до неї в Ес Кастл, щоби щось розповісти. Що розповісти?

Лойз намагалася детально згадати цю зустріч. Хмара страху розрослася ще більше, коли вона збагнула: причина прогалини в пам'яті — не морська хвороба та потрясіння, а блокування, ніяк не пов'язане з її тілом і почуттями. Ця жінка — Бертора! Лойз дуже зраділа, спромігшись згадати це ім'я. Бертора принесла їй якусь звістку з-за меж Ес Кастла.

Але що ж то була за звістка й від кого? Чому, ну чому вона таємно покинула Ес разом із Берторою? Зблиснули уривчасті спогади про лісову дорогу, про бурю — вони вдвох ховалися вночі між скелями, доки шаленіли вітер і дощ. Тоді лужок, що виходив до моря, там вони чекали.

Чому? Чому вона так спокійно перебувала поруч з Берторою, не відчуваючи жодної тривоги, жодної перестороги? Її зачарували? Нею керувала чужа, далека воля? Але ж ні — вона не могла в це повірити. Есткарп був другом, а не ворогом. Тепер, склавши докупи уривчасті спогади, Лойз цілковито впевнилася, що Бертора дуже квапилася, наче намагалась утекти з ворожої території. Невже Карстен теж мав своїх чарівниць?

Лойз притисла долоні до щік, холодне до холодного. Така думка суперечила б усьому, що вона знає про власну землю. Відколи в Карстені тричі протрубив ріг, закликаючи до знищення людей старої раси, там не залишилося чарівниць. А все-таки Лойз не сумнівалася, що її зачарували, що то якимось закляттям змусило її вийти назустріч кораблю, який приплив із півдня.

ЗМІСТ

I. Рукавичку кинуто	5
II. Прикордонний набіг	18
III. Чорна ніч.	31
IV. Фальк — але інший Фальк!	43
V. Червоний ранок	55
VI. Герцогиня Карстенська	67
VII. Високі стіни Айлі.	79
VIII. Відбиток колдерів	91
IX. Земля торів	103
X. Джейліт знайшлася	115
XI. Угода з колдерами	127
XII. Та, що не хотіла чекати.	139
XIII. Гніздо колдерів.	152
XIV. Чаклунська зброя	164
XV. Магія — але інша магія	176
XVI. Ворота	188
XVII. Підірваний світ	200
XVIII. Колдери в облозі	213
XIX. Мечі оголити — здійснити щити!	225

Літературно-художнє видання

НОРТОН Андре
Павутиння чаклунського світу
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *І. В. Матюшенко*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. Г. Базан*

Підписано до друку 28.10.2019. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 13,44. Наклад 3500 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24. E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Нортон А.

Н83 Павутиння чаклунського світу : роман / Андре Нортон ; пер. з англ. Н. Михаловської. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 240 с.

ISBN 978-617-12-7119-7

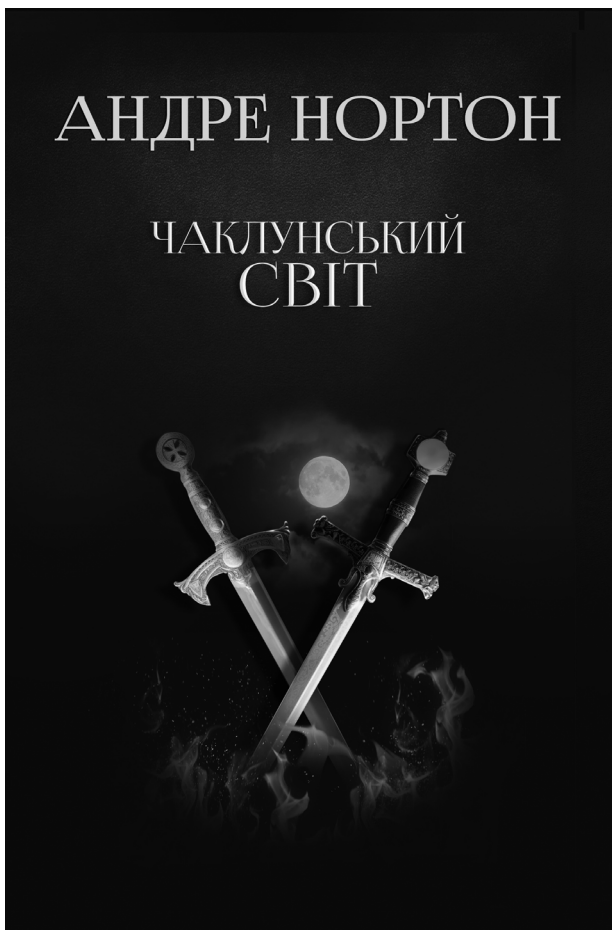
ISBN 978-0-8398-2357-5 (англ.)

Жорстокі воїни Карстену викрадають Лойз, спадкоємицю Верлену. Навіщо було здійснено це божевілля? Заради одруження. Шлюб зі спадкоємицею — єдина можливість для герцога Івіяна отримати законні права на владу в Карстені і здобути прихильність вельмож, які ненавидять найманця. Саймон Трегарт і його безстрашний приятель Коріс розробляють блискучий план порятунку Лойз. Вони ще не знають, що їм доведеться зіткнутися з набагато могутнішим супротивником. Героїв очікує небезпечна битва з колдерами — давніми ворогами, які стали ще зловіснішими. Однак успіх справи неможливий без ризику...

УДК 821.111(73)

АНДРЕ НОРТОН

ЧАКЛУНСЬКИЙ СВІТ

Чи виникало у вас бажання взяти і втекти кудись геть, до інших вимірів або реальностей? Відпочити від інтриг та життєвої плутанини чи позбутися переслідувань... Саме це було конче необхідне полковнику Саймону Трегарту. Несподівано для себе самого він погодився на пропозицію назавжди залишити цей світ і зникнути в іншому, який краще відповідає його духові. Чаклунський світ, куди потрапляє Саймон, — загадкова земля із середньовічними замками, на якій володарюють жінки з надприродними здібностями, а магія є звичною справою. Тут Трегарт стикається з новими викликами і мимоволі опиняється в самому центрі масштабного протистояння могутніх сил. Такі пригоди з ним ще не траплялися...